

Вій, вій ти, вітроньку весняний,
цілуй тепленькими устами
природи любі діточки,
пахучі, пестрі квіточки!
А тих торішніх, тих засохлих
листіків, благаю, не стрясай!
Лиши їх, утлих і обмоклих,
на дереві! Позволь, нехай
ще шелестять! Мені так мило
на них дивиться, рахувать...
Ти не зцілуй їх, бистрокрилий,
їм до життя вже не вставать!
Вони від твого цілування
покришаться, не оживуть!
Мене болить так їх конання!
А так, здається, ще живуть!
Я так люблю їх! Їх так мало
по зимових вітрах остало...
Мені в них згадуються сни
моєї бувшої весни...

Львів, д. 19 марта 1897

Вперше надруковано в збірці Олександра Козловського «Мирти і кипариси», Львів, 1905.
Текст наводиться за збірником [Олександр Козловський. Поезії](#). — Бібліотека поета.
Радянський письменник. — Київ, 1966